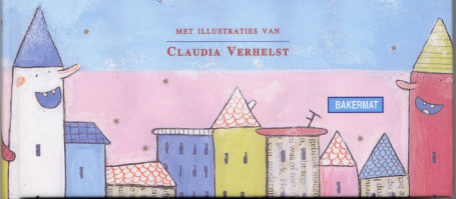

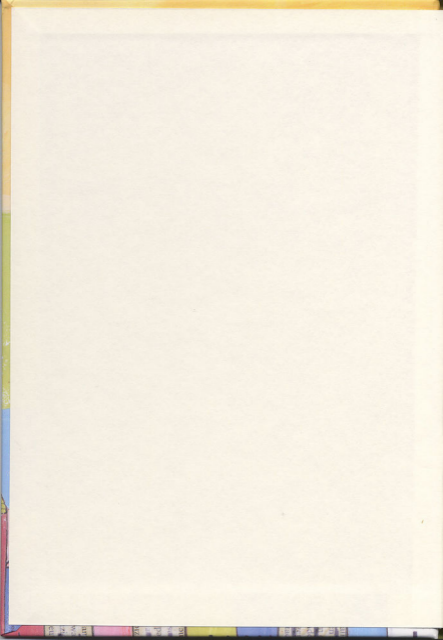
ARMAND VAN ASSCHE

Soms kietelt het

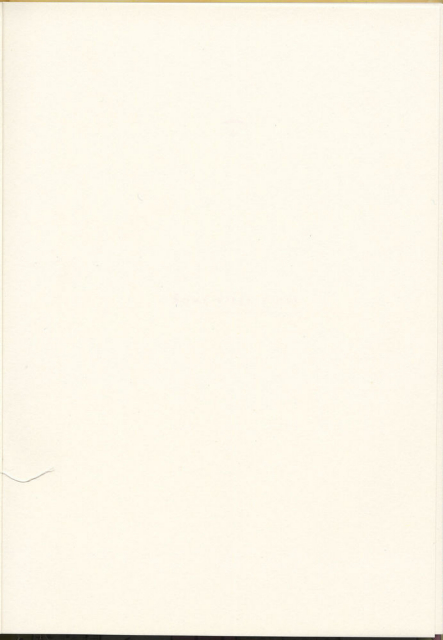
MET ILLUSTRATIES VAN
CLAUDIA VERHELST

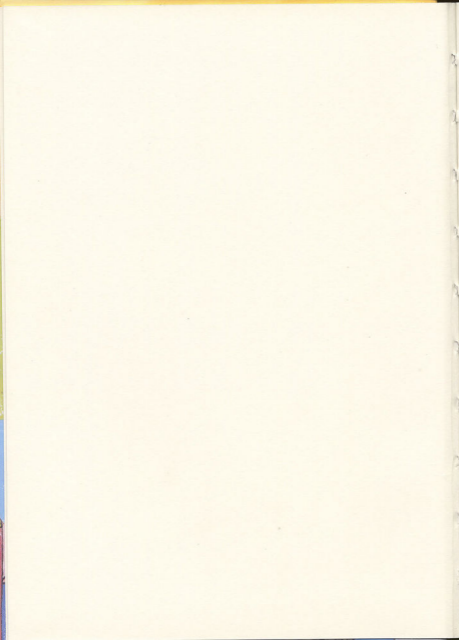

SOMS KIETELT HET

TEKST: *Armand van Assche*
ILLUSTRATIES: *Claudia Verhelst*
VORMGEVING: de *BEGINNING*, *Wout Oloerts*
FOTOGRAVURE: www.kaweleon.be
DRUK: *Walleyndruk, Brugge*

© 2002 Bakermat Uitgevers, Mechelen
Informatie over onze uitgaven:
www.bakermat.com

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen
zonder de uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 5461 718 7
D/2002/6186/15
NUGI 250

ARMAND VAN ASSCHE

Soms kietelt het

MET ILLUSTRATIES VAN

CLAUDIA VERHELST

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Some recent work

by

JOHN H. COOPER
Department of Mathematics
The University of Chicago
Chicago, Illinois

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAUREL AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60607
U.S.A. AND CANADA
LONDON, ENGLAND
WILEY-INTERSCIENCE
JOHN WILEY & SONS, INC.
605 THIRD AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10016

1978
Pp. 1-100
\$10.00

Inhoud

Fantaseren	10
Soms kittelt...	13
Spin	15
Glinsteringen	17
Zie, in het zand	18
Tekenles	20
Dromen	22
Sneeuwman	24
Van cijfers en letters	
1	26
8	28
a en A	31
Er springen...	32
Een gehelm	35
Eerste liefdesbrief	36
Grootmoeder	38
Na schooltijd	41
Het is altijd...	42
Kleine revolutie tegen grote ouders	45
Ik wil	46
Hogerop	48

Een dag in de lente	50
De zee is een orkest	52
Hoelang nog...	54
De kleren slapen	57
De haas	58
Mijn vingers	60
Nieuwe reuzen	62
Een nieuw woord	64
De slak	67
Vragen	69
Vakantie	70
In een satelliet	72
Als de bladeren	75
Doodgaan	76
Onder de microscoop	78
Een goochelaar	80
Zwanen	82
Een schat	84
Een naaldboom	87
De hand van mijn vader	89
Mijn ogen	90
kersvers	93

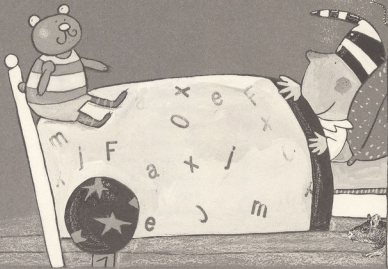
FANTASEREN

's Avonds in bed, mijn broer en ik,
nog klaar wakker, fantaseren we
om het meest en om het gekst
tot de trappen ervan kraken
en het licht aanflitst.

De sterren, zeg ik,
zijn de witte balschoentjes van de engelen

of de suikermuisjes
op een grote verjaardagstaart

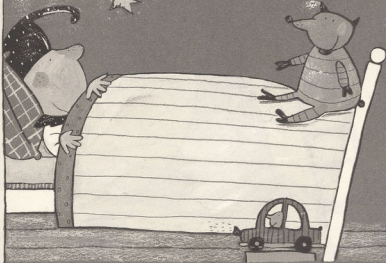
of nog...

maar dan zet mijn broer in
met zijn bazige stem:
doe niet zo gek,
de sterren, dat zijn grote,
grote vuurbollen die we eerst zien
als ze allang uitgedoofd zijn,
ontploft in duizend stukken!

Bij zijn fantasie
kan ik het nooit halen!

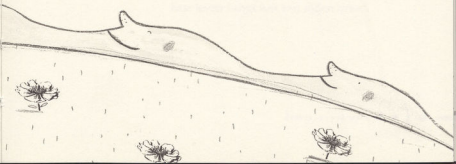

SOMS KITTELT...

Soms kittelt de zon zo heftig
onder de oksels van de boom
dat alle vogels eruit opfladderen.
Maar de boom blijft
deftig als een oude heer
met hoed en wandelstok staan
terwijl het water giechelt
achter zijn rug.

SPIN

Als een visser weeft zij het net
maar zit er zelf in gevangen;

een trillende speldekop
met lange snelle vingers
die tokkelen op de koele notenlijnen
tussen de bomen.
Zo mooi kan zij glijden,
zo vliegensvlug
over de glanzende toetsen van de dauw.

Zo'n behendige koorddanser
heb je nooit gezien.
Als ze maar niet valt,
dan wordt ze lelijk en nijdig!

In haar verre hoek verborgen,
is zij bang
voor bezems en ragebollen;
betrap haar niet
als zij het donker opeet:
haar leven hangt aan een zijden draad.

GLINSTERINGEN

Er glinstert iets in het gras
maar als ik dichterbij kom,
is het weg, is er niets.

Was er dan geen glimworm,
geen glasscherf?

Zijn er dingen,
glinsteringen
die ik niet kan oprapen
en in mijn zakken steken?

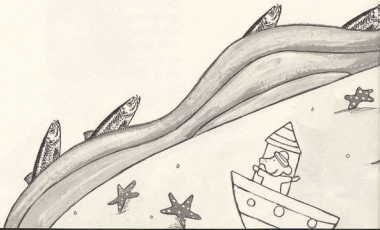
Soms wil ik de wind
in mijn handen vangen,
het knipoogje van mijn vriend
vasthouden,
de zachtheid
van mijn moeder.

Zijn er dingen,
glinsteringen
die ik alleen,
echt kan zien
en bewaren
als ik mijn ogen sluit?

ZIE, IN HET ZAND

Zie, in het zand
kan ik een vis tekenen
zo sprekend echt
dat hij in mijn ogen
kan zwemmen
naar de overkant.

Stil nog even, zegt de vis,
in zijn golfjes van zand
tegen de wind.
Stil, niet spreken nu,
ik wil nog even
blijven leven.

zie, in het zand

echt
tun ken
in voorstel
la beid
Van Belg
rstel van de h
is totaal onvoldo
dden met Pr

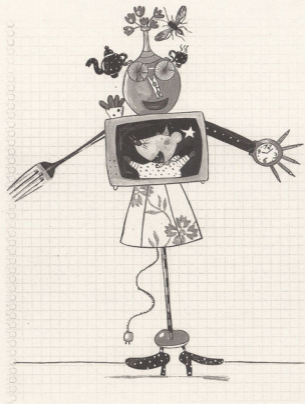
TEKENLES

Zal ik mij eens tekenen?
Mijn gezicht als een ronde vaas
van helder glas
met mijn krulhaar
als bloemetjes erin gestoken.

Mijn ogen teken ik als twee fietswielletjes
die flikkeren in de zon.

Mijn mond is een bootje.
Als ik de roeispanten ophef,
dan lach ik,
als ik ze in het water laat drijven,
dan kijk ik wat triest.

Mijn neus mag ik niet vergeten,
die zet ik maar op als een
...wasknijper
en mijn oren zijn net radioknopjes,
die draai ik aan en uit.

DROMEN

Zo glashelder kan ik dromen
dat ik wel wakker lijk.

Ik loop op de gang
met mijn slippers
grapjassend in de wind

en speel met mijn vlieger de maan,
zend haar telegrammen met wensdromen.
Over en tussen de wolken builtelt mijn vlieger
als een vurig mannetje met een solferkopje
dat de gekste krullen op het donker tekent;

tot ik moe word van het dromen en tekenen
en de maan uitgeblust,
wegkruipt onder de wol van de wolken.

SNEEUWMAN

Hij wil een man zijn, zo'n opschepper
met een pijp en een hoed
met ogen van knopen en lepels van oren
maar hij heeft een hart van suikerbrood.

Als de zon komt kijken
vanachter de kale bomen
tovert hij zichzelf weg in de lucht
waaruit hij dansend kwam
of zinkt uit pure schaamte
gewillig in de grond.

In de zomer komt hij nooit,
hij leert wel bij:
een sneeuwman
is een ijsje voor de zon.

taande trein tot de eerste boemel van Mourman. Travel Sobek, een avontuur uit 1959, toen hij als jon- nique Lapereur (autour, journaliste en

te nre

lig H

ker

cun

ret

dra

bek

7.6

Alle

hu

ress

per

le 6

re

le 8

kon

ken

sin

le

pas

soe

vez

soo

shil

di

mit

met

ook

tem

ite

eve

por

nre

Kerken is ontvuldig en ontvoer- Afrikaans stiel ontmoete. Onder ogmatische kennis - hij was op de mans reisland is dan nog herken-

VAN CIJFERS EN LETTERS

1

Goed goed, het is waar
ik kan niet lopen
ik heb een stijve rug
ik kan niet zwemmen
ik heb een stram been

ik ben maar een plekig haartje
een geknakte stengel
een flauw kaarsje
ik kan niet meespelen
ik ben maar het vlaggetje
van de hoekschop.

Goed goed het is waar
ik ben een stijverik, een spillebeen
een hinkepink
maar ik kan iets
waar jij alleen van dromen kunt:
ik kan slapen, rechtstaand
op één been.

VAN CIJFERS EN LETTERS

8

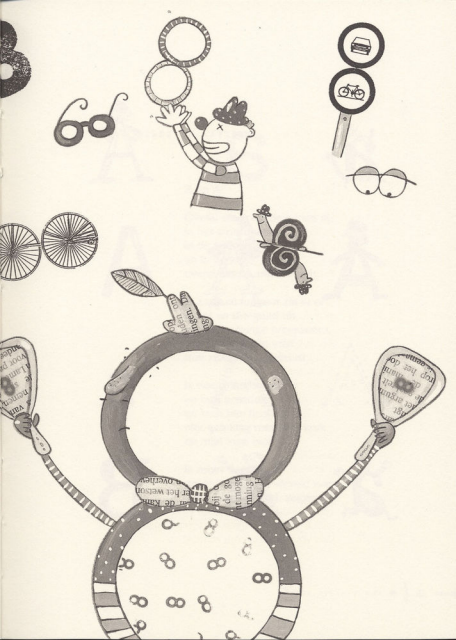
Of ik nu recht sta
of op mijn kop
het brengt niets op.

Ik rol en bol
als twee nullen door het leven.
Nooit kan ik me eens strekken
of mijn tong uitsteken.

Als ik echt nijdig ben
dreig ik wel vervaarlijk met mijn tweeloop
maar er zit niks in.
Ik kijk maar rond en rond
met mijn ronde wangen
en mijn nullig brilletje
en word in het ootje genomen

door mijn burens
met hun achterbakse stekels en staarten.

Ik hou van bochten en krullen in de wolken
van al wat rond is en geen eind heeft.
Kon ik maar opstijgen met mijn ballon!
Dan zou iedereen mij achten.

VAN CIJFERS EN LETTERS

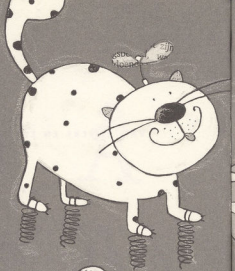
ã en A

Overal sta ik op de eerste rij:
In het woordenboek,
In de telefoongids
en in de klas,
overal het haantje-vooruit.

In kapitaal formaat zie ik er
groot en dreigend uit,
met een stevige broeksriem,
een boer op zijn veld
met zijn armen gekruist.

Ik doe graag stoer
en lach breeduit
en toch ben ik alleen
niet gelukkig met mijn kruk
en mijn lege bulk.

Ik moet vooruit,
gebleedt de wijze wereld want
wie a zegt, moet b zeggen.

ER SPRINGEN...

Er springen vlugge katten in mijn vingers
en die willen spelen.

Er wemelen tintelingen in mijn tenen
en die willen zwemmen.

Er kruipen kriebels naar mijn wangen
en die willen lachen.

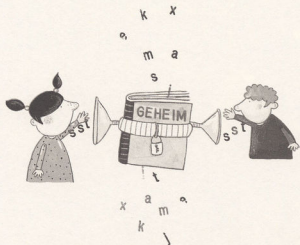
Er drijven dromen door mijn haren
en die willen reizen.

Soms vliegt er een stofje in mijn oog
en dat wil wenen.

Maar altijd zit er een vogeltje in mijn keel
en dat wil zingen.

EEN GEHEIM

Niemand kent mij
niemand weet waar ik ben
ik ben een geheim.

Alleen mijn beste vriend
kan mij vinden maar waar?
Dat is mijn geheim.
Ik leef in een pot
onder de grond
of in een woord
dat niemand ziet
maar dat jij kunt lezen
als je me nat maakt.

Het liefst, het zachtst
word ik in het oor gefluisterd.
Niet voortzeggen, sst, niet
afluisteren, jij daar...!
Als je me hoort
ga ik dood.

EERSTE LIEFDESBRIEF

De brieven slapen nog
met hun lippen verzegeld

maar ik lig allang wakker
als de postbode komt
de kleppen van zijn tas opslaat
en gevleugelde woorden loslaat.

Op mijn tenen loop ik naar de bus
en leg mijn oor dicht tegen haar aan.

Ik hoor leven bewegen
tussen de regels,
gewriemel, hartkloppingen;
ik hoor een klapzoen
en een klein hart
in een lichtblauwe omslag.

Voorzichtig betast ik
de halfopen lippen van de brief
en word even rood
zo rood als een postbus

en plooi dan open,
helemaal in de wolken
zwevend op mijn verliefde vleugels.

GROOTMOEDER

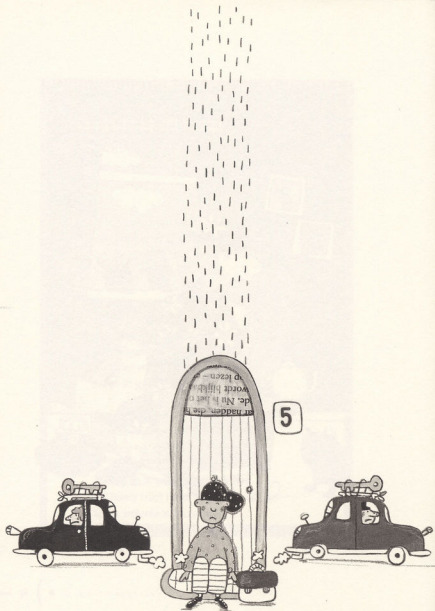
Vanonder mijn wimpers bespied ik je,
de rimpels in je voorhoofd, je bril
op de neus gezakt, zoek je naar het gaatje
in de naald en in de kous.

Je adem gaat zo schriepend, hijgend
onrustig, zo buiten adem;
eigenlijk ben ik wel wat bang van jou
van oude mensen zo dichtbij
en ik weet niet hoe dat komt
want ik geef zoveel om jou.

Je krimpt zo ineen, je vel
schrompelt samen onder je kin,
je beeft en grijnst als je lacht.

Dan grijp ik mijn fiets en koers
en koers heel hard rond het huls
tot ik helemaal bezweet
en buiten adem ben.

NA SCHOOLTijd

Zij en hij zijn weg
in hun snelle wagens.
Ik heb geen sleutel.

Ik zit bij mijn ziek,
bij mijn dood konijn en wacht
tot het verdwijnt.

Het wordt al donker.
Ik vervries op de drempel
en kan niet meer wenen.

Ik sla met mijn vuisten
op het dof leer van mijn boekentas.
Ik knijp met vervroren vingers
mijn neus dicht.
Ik zal me nog doodmaken!

HET IS ALTIJD...

Het is altijd dicht bij mij.
Het zit in mijn leesboek gevangen
en in mijn doosje met knikkers.

Het heeft een zwarte pels
die ik niet kan strelen
en grote ogen
die ik niet kan zien.

Soms druk ik uit schrik
mijn hoofd diep in mijn kussen
maar dan is het ook daar,
overal rond mij.

Alleen als dat klein waaklicht
op de overloop brandt,
dan is het weg!
Het donker.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Et gesprekken dat door Rachel Raes in neentien
d. de laatste amourette van Leuward. Ik besch
rd. It komt opnieuw wat licht in zijn oren.
— Om weet te laten. Ibis

KLEINE REVOLUTIE TEGEN GROTE OUDERS

Vertel mij geen sprookjes,
geen smoesjes meer.
Ik tel geen schaapjes,
ik blaas geen zeepbellen.

Ik moet hard studeren
maar waarom jij niet?
Vandaag mag ik geen tv
en waarom jij wel,
in je luie stoel?

Heb je trek in een reep chocola,
je neemt hem, zomaar uit de kast.
Heb je zin in een nieuwe auto,
knip met je toverkaart
en hij staat voor de deur.
Jij neemt en koopt wat je lust
en waarom ik niet?

Niet dromen, eten nu
het bord leeg en dan spelen.
Waarom weet jij zo best
wat best is voor mij?

Mijn oren tuiten:
stilzitten, zwijgen
spreek op, wacht!

Maar zeg me eens:
waarom krijg jij altijd
het grootste stuk van de taart?

IK WIL

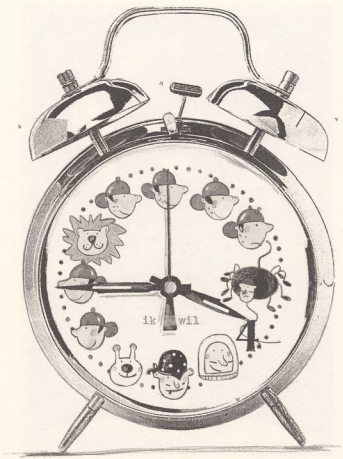
Ik wil best wel mezelf zijn
maar niet de godganse dag
en vooral niet
in mijn kwaai ogenblikken,
dan wil ik eruit,
uit mijn vel, uit mijn kleren.

Dan wil ik veranderen
in een nijdlige spin
die letters en cijfers verslindt;
in de pin van de naald
die krast op jouw wetten.

Dan wil ik veranderen
in een astronaut die ver weg
op een donzen wolk uitrust

of gewoon in een jongen
zonder puistjes in het gezicht.

Ik wil best wel mezelf zijn,
zo nu en dan
maar niet de godganse dag.

HOGEROP

Ga ik op een stoel staan
dan kan ik net aan de telefoon.
Interessante dingen staan altijd
hoger dan ik.

Kijk ik gewoon voor me uit
dan zie ik
voeten en drempels,
benen en tassen.
Zoveel mensen zijn groter dan ik.

Ik kijk graag naar omhoog,
naar de lucht, de sterren.
Maar waarom kijkt al wat groot is
op me neer alsof ik wind ben?

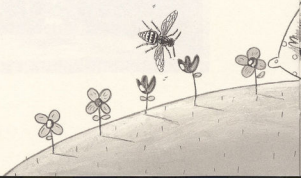
EEN DAG IN DELENTE

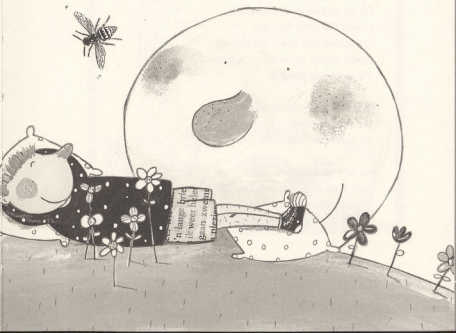
Nu zit de zon
als een duif op het dak
met melk in de krop
en verte onder de vleugels.

Mijn moeder blinkt
haar gezicht in een koperen kan
en draait de zonnen rond mijn hoofd.

Ik lig warm en stil in het gras
als een duivejong in het nest.

Voor het eerst zie ik de haartjes
op mijn arm. Ik voel ze groeien.

'n lange bric
ik weet hiele
gaan zwam
in leszi

DE ZEE IS EEN ORKEST

Als het regent
is de zee een grote trommel
en de steeltjes van de regen
slaan erop. Spatten bonzen.

Dan komt de zon. Die blaast hoog
van de toren, in de wolken

een warme hoorn, tussen wangen als
sinaasappels.

En de golven met strijklicht,
violen die rood worden
tot achter hun oren. Ze duiken
kopje onder, zwieren en wiegen
als meeuwvleugels.

In het orkest van de zee
laat ik me drijven op de rug
als een noot tussen de notenbalk

tot het licht uitgaat. Kijk
daar krult nog wat schuim. Dat zijn
de witte hemdsboorden
van de zwartgeklede muzikanten.

HOELANG NOG...

Hoelang nog vóór de speeltijd!
Ik wil naar buiten en ik kan niet
maar mijn ogen, zij kunnen
naar buiten glippen.

In een kleine winkelhaak is het venster-
glas nog helder waarin opeens
sneeuwvlokjes dansen. Sneeuwvlokjes.
Zo in hun nopjes.
Net ballerina-rokjes.

En mijn ogen gaan op
de tippen van hun tenen staan.

DE KLEREN SLAPEN

Zij, dat zijn je sokken en schoenen
je trui en broek,
zij liggen nu op halfzeven
te wachten.

Je sokken, ze komen op adem
maar zo saai is het in de saai
zonder jouw voeten.

En je schoenen. Zij slapen nog lekker
met de veters omhoog en steken
hun tong uit. Hun zool
hangt zo triestig aan zijn versleten draden.
Je schoenen gaan niet lang meer mee.
De moed zinkt er al in.

En je trui daar. Die vangt ook zonder jou
de wind en de bal. Ai, die ellebogen.
Daar komt zoveel licht door.
Hij kan er slecht van slapen.

En je broek. Die staat nog rond
en springensgereed. Die moddervlek
op haar linker heeft ze fijn verstopt.
Zij krijgt niet graag op de broek.

Wacht nu niet te lang meer
en spring uit je bed.
Zij kunnen niet zonder jou
zolang in vorm blijven.

DE HAAS

Ik zie hem niet dikwijls maar
van alle dieren
hou ik van hem het meest:
van de haas de spurtersbaas.

Hij is bang omdat hij
lange oren heeft en ze niet kan wegsteken
als hij het hazepad kiest.
En waar kan hij naar toe?

Ken je zijn broer uit het noorden?
De sneeuwhaas, een natuurwonder
's winters wit en 's zomers grijs,
wel snel maar kouwelijk, altijd
met ijs aan zijn snor.

En die verre naamgenoot van de haas
ken je die? - De hazewind -
die hem vroeger opjoeg tussen het klaver
en nu met zijn spitse snuit
bij de openhaard ligt en indut als een lady.
Bij hem komt de haas nooit op bezoek, tenzij
met Pasen. Dan staat hij naast zijn hondemand,
een haas van chocola.

Ik hou van de haas en van zijn sterke
achterpoten. O zulke benen
hoe snel was ik dan niet bij de bal!

DE SNEEUWHAAS

MIJN VINGERS

Mijn duim is een zwierige pluim
de stoomfluit op een schip
of de zware steunpijler
van een grote brug als er knikers
onderdoor rollen.

En mijn pink is de speelvogel
het buitenbeentje onder mijn vingers
de lachebek, de heksesluiser die het laatste
gaatje op mijn blokfluit stopt.

De ringvinger en de grote
middenvinger. Dat zijn de trouwste vrienden.
Probeer ze eens van elkaar te scheiden?
Ze spelen zo graag samen. Zij zetten een krokodil
op de muur of een eend die
waggelt naar de vijver.

En mijn wijsvinger dat is de wijsneus
die mijn vragen in de lucht steekt.

Als je alleen vier heuveltjes ziet
in een sneeuwwit veld
leg dan jouw wijsvinger
op de mond. Mijn vingers
slapen.

NIEUWE REUZEN

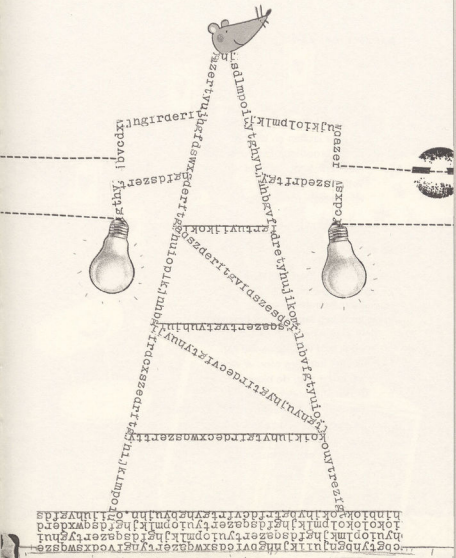

Er zijn nieuwe reuzen in het dorp gekomen,
echte reuzen, niet uit sprookjes
maar uit de fabriek in de stad.
Ze zijn van ijzer en staan
met vier betonnen botten
in de grond en kunnen niet bewegen.

Ze hebben een muizekop, hoog in de lucht,
te hoog om vriendelijk te zijn
en een zware buik die niet kan lachen.
Ze houden elkaar met zwarte linten vast
en knikkeren met dikke rode bollen.

Vreemde reuzen zijn het, mensenschrikken.
Ze brengen met hun kromme vingers
licht maar waarom zijn ze dan zó
zwaar? En zo geheimzinnig?
Ze zoemen soms. Ze praten
een elektrische taal die ik niet versta.

cbg tyhbgjnlkjngovi caxwqazer tyhnl vcaxwqze
hyuloplmkjhgtdagazer tyuloplmkjhgtdagazer tyhnl
lokolo kolpmkjhgtdagazer tyuloplmkjhgtdagwqard
hnlbok oklhvbertrdavl rtyhzbv yln. o. llnhvrls

EEN NIEUW WOORD

Ik heb een nieuw woord geleerd:
verliefd. Mijn zus is verliefd
op haar krullen en de mus
op de broodkruimels en is de stoel
niet verliefd op de tafel?
Verliefd is een woord
waarmee ik toveren kan.

Als papa het niet ziet, dan
tik ik het op zijn schrijfmachine
in het rood
en ik zie aan zijn gezicht
dat het werkt: het woord
brandt als een lichtje
en ik zeg het dan ook elke dag:
ik ben verliefd op de bloem
en ik ben verliefd op de kat.
Ik voel dat alles mooier wordt
als ik dat zeg: de bloem
een beetje roder en de kat
een beetje poezeliger en ook de straat
wat zonniger. Alles ziet er beter uit.
Ja, een woord als verliefd,
werkt als een toverstokje.

sten
gin van he
einde toe, da
problemen

DE SLAK

Jij draagt je huis
zoals ik mijn boekentas.
Weegt het ook zo zwaar?

En ik zie je bijna niet lopen.
Wat doe je daaronder
in het donker?
Kindjes maken...

Of van dat wit slijm
dat je achterlaat.
Ben je iemand verloren?
Wie moet jou zoeken?

Of zijn dat je tranen,
je zoute tranen
en ben je daarom zo traag
omdat je verdriet hebt?

Wees maar niet bang.
Ik zal niet op je trappen.
Een slak zonder huis
is als een traan
zonder oog.

V R A G E N

Waarom lopen de sprookjes zo vol
koningen en prinsen
tovenaars en feeën
draken en reuzen
en kabouters die
onder paddestoelen wonen.
Dat heb ik nog nooit gezien.

Er zijn zoveel mensen
in mijn dorp maar geen enkel
is een koning of een draak.
Ik denk dat onder de sprookjeskieren
gewone mensen zitten
die boven hun stand leven.
Het zijn allemaal mensen
verkleed in wensen.

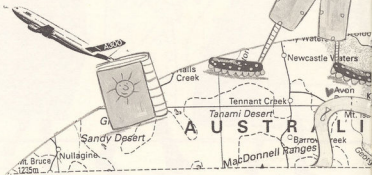
VAKANTIE

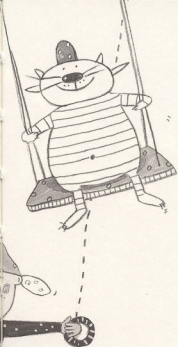
Vakantie!

De boeken dicht.

De wereld open.

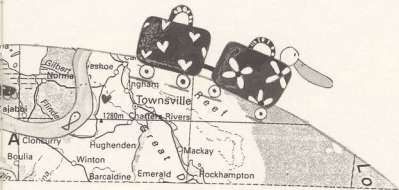
Halsoverkop tuimel ik in het gras
zwier aan touwen van plezier
fietsen en ritsen reizen
holderdebolder op zolder
schommelen en rommelen
robbedoezen en roezemoezen
hop galop spattend sop.

Zó vrolijk
springt mijn hart
als een keitje
over de rivier.

Alleen vakantie vliegt zo snel
als een straaljager
voorbij.

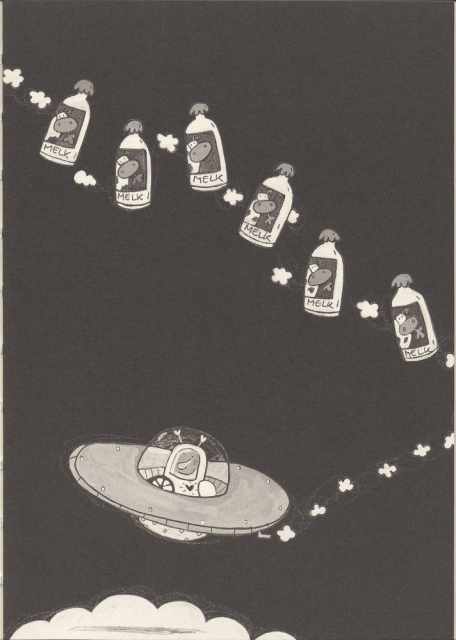
IN EEN SATELLIET

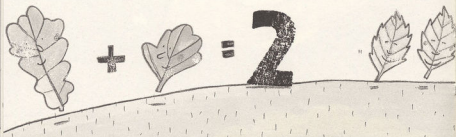
Zo rondzweven in de lucht
In een satelliet, een ruimteschip,
dat moet geweldig zijn.

Ik kan landen op een wolk als
op een vliegend tapijt en kijken
naar de aarde, net een gerimpeld appeltje.

Als ik zin heb, maak ik een maanwandeling
of speel met de melkweg als
met een groot springtouw of
ga op jacht: ik schiet met regen-
bogen naar de staarten
van de sterren

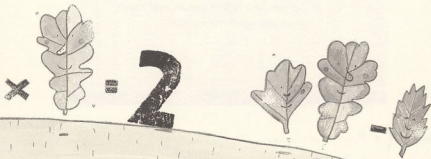
's Avonds stap ik in mijn vliegende schotel
en kom even bij je langs.
Je kunt me dan een zoen geven
voor het slapengaan
maar dan moet je wel even
op je tenen staan.

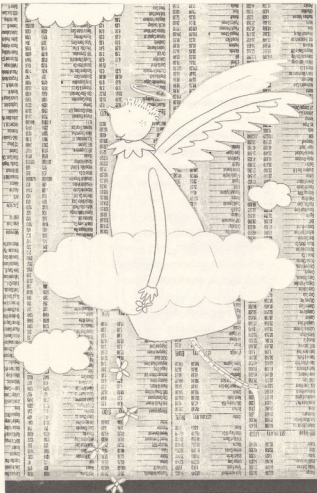

ALS DE BLADEREN

Als de bladeren uitgelaten rondwarrelen
en springen over de straat als rekensommen,
dan zegt mijn papa dat het herfst is
en de juffrouw in de klas
heeft het over de seizoenen.
Vandaag heb ik op tv gezien
dat de bomen zouden wegwillen
met de wind naar Parijs
om de nieuwe mode te bekijken.
Maar dat is gelogen. De bomen
kleden zich uit om te gaan slapen.
Het is al koud. Ik zie hun sneeuwwit
bed in de lucht staan
en hun nieuwe lakens hangen al klaar
aan de schouwen.

Soms trap ik een rups dood
of stuif als een locomotief
door een mierennest maar
dat is toch iets anders
dan echt doodgaan zoals
mijn duif met haar wit kraagje.
Ik heb ze begraven
in een sigarenkistje onder de
grond. Dan heeft ze het warm
en is ze een beetje minder
dood. Doodgaan is voor lang
langer dan achter een gordijn
verborgen zijn. Meer zoals
een nagel, blind
in het hout geslagen. Doodgaan is
klokken luiden als het hart
niet meer klopt of zoals de bladeren
van de bomen vallen en een groot
verdrietig bed maken of
zoals mijn vriendje,
op een bed liggen tussen veel rozen.
Wanneer wordt hij wakker?

ONDER DE MICROSCOOP

Onder de microscoop zie ik
de kleine dingen
groot.

De vleugel van een vlieg,
een blauwe wonderwereld
met meren en zeilbootjes,
een sterrenhemel zonder einde.

Of een grassprietje,
een oerwoud met lianen
met reuzebeuken, met groene
grotten en geheime ingangen.
Kon ik daar eens binnengaan!

Ik ben nog klein en toch,
om langs de vezels
van een grassprietje te glijden
als langs een trapleuning,
ach, daarvoor ben ik al
te groot.

En het is een magere troost te weten
dat ik dikwijls de dingen
groter zie dan ze zijn:
de grote mensen onder andere.

EEN GOOCHELAAR

De zee is van water
maar het water is olie geworden

en de wolken zijn van de lucht
maar de lucht zit vol rook-
wolken

en de fazant is van het bos
maar het bos is weggesleept.

Ik zou willen een grote goochelaar zijn
die olie kan veranderen
in water
en rook in wolken en lucht
en een dode boom
weer in een levend bos
vol fazanten.

Ik zou willen een
grote goochelaar zijn
die alles kan
maken zoals het was
met niets in de mouwen
niets in de handen
en alle vogels in de lucht.

ZWANEN

Zwanen zien er altijd zo nieuw uit
zo zondags, zo pas in bad geweest.
Maar spelen of spetteren in het water,
dat doen zij niet. Zwanen zijn niet vrolijk.

Zij willen ook altijd weg. Daarom wiegen zij
met hun lange hals als met een witte zakdoek
en zo droevig dat zij kijken.
Zwanen kunnen geen tranen laten.

Maar zwemmen, dat kunnen zij, statig drijven
altijd recht vooruit als witte bootjes
met onzichtbare roeispanten.

En opeens verandert alles van kleur
als zij hun vleugels openslaan
en zich languit rekken in de spiegel
van de vijver. Dan kraait het water
van plezier en klapt in zijn handen.

EEN SCHAT

Er zit een schat verborgen
in de woorden
en ik heb er de sleutel van
in mijn zak.

Zal ik even opendoen?
Dan kan je zien hoeveel doedels
er in mijn zak zitten en hoeveel
kauw wel in mijn gom. Kom mee.
In een kast heb ik poppen
die dansen en Jan heeft een boot
die altijd plezier heeft en ook een school
vissen die nooit school hebben.

Maar diepst verborgen zit
waarvan ik het meest hou;
zoals mars verweg in de hemel
en ook zo dichtbij, hier, in
marsepein.

Nu weet je stilaan wel
dat er geen zwarte kat zit
in mijn kwaad en dat er
zoveel is dat deugt
in een deugniet.

АДОРИТЕЛЬ

ТОКСИЧНО

ДИМЧИСТЫЙ

КАМРАТ

00 TC VJ 03 TC DI BE TC TE ME 02 TC OH AM 00 VV VV P VI KO 03 VI KI P VO S S T V P VI OH S3 SC 28 KZ VI all st VV ST 01 VC BE P VC

EEN NAALDBOOM

Ik ben een naaldboom
maar eens in het jaar
word ik een kerstboom.

Dan sta ik in je kamer
met mijn voeten in zilverpapier
en heb een feestmuts op,
bestikt met gouden knopen.
Mijn kaken zitten vol ballons
klokjes en bellen
en op mijn neus staan
rode kaarsen. Aan mijn armen hangen
lange zilverslerten en helemaal boven
rond mijn kruin zweeft engelenhaar.
En als de kinderen rond mij dansen
steek ik al mijn lichten aan
en zing - mijn hoofd zit vol muziek.

Maar ik kan ook heel stil zijn,
je hoort geen naald vallen
als in mijn groene armen
het kindje slaapt,
ik word dan klein en krul
van warmte binnenin zo rond
als een rood strikje
om een kerstgeschenk.

Als iedereen slaapt in huis
en ook de vogels in de bomen,
dan droom ik dat ik buiten sta.
Ik krijg weer wortels in het verre noorden
en voel hoe traag en zacht
de sneeuw valt op mijn haar.

DE HAND VAN MIJN VADER

Aan de buitenkant
is de hand van mijn vader
een polderland
met riet en pluimgras
blauw gezwollen beken
en hier en daar, verstrooid,
wat zonnebloemen.

Aan de binnenkant
is de hand van mijn vader
een stafkaart
met snelwegen
en wandelpaden.
Ik vind er altijd
de weg op
naar huis.

MIJN OGEN

Mijn ogen zijn net doosjes
kijkdoosjes
blikken doosjes

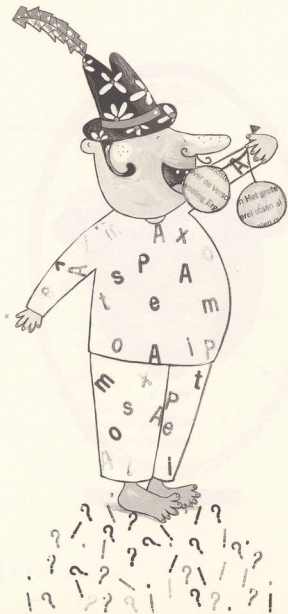
ik kan ze openen
ik kan ze sluiten

ze hebben een scheeltje
om te blinken
en een pop kan er in
dansen.

Toe zijn ze moe
en daar kan geen blik-
opener wat aan doen.

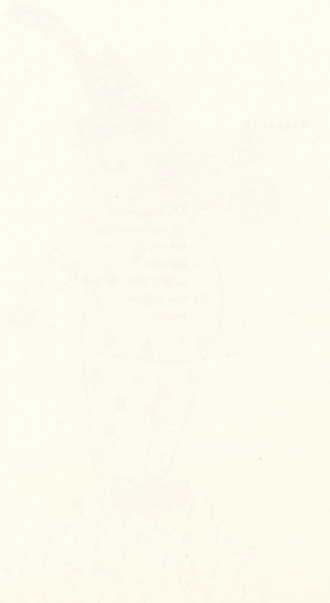

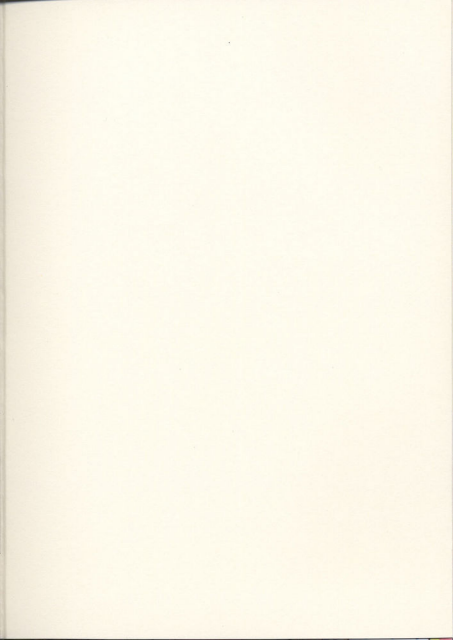
BLIKKEN DOOSJES

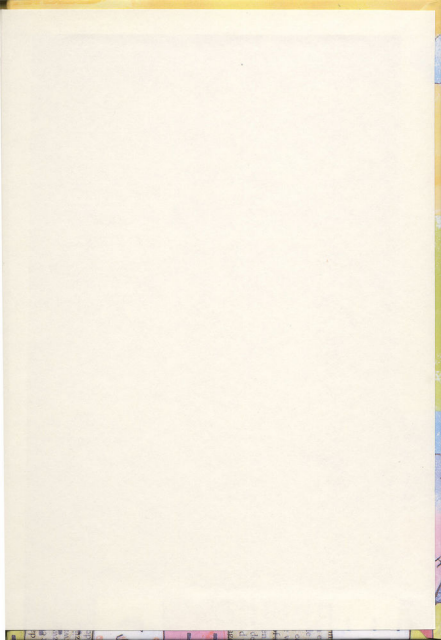
KERSVERS

Dit is een vers
als een roole kers
eet het op
kersvers
er blijft niks van over
dan een pit
plezier

De kindergedichten van Armand van Assche verschenen eerder onder de titels 'DE ZEE IS EEN ORKEST' en 'HAARTJES OP MIJN ARM'. 'SOMS KIETELT HET' is een verzameling pittige en originele kindergedichten uit deze bundels.

Speels en toch zeer gevoelig voor wat kinderen boeit, benadert de auteur de meest ernstige dingen. Hij kende kinderen door en door en wist heel goed wat er zoal kan omgaan in de verbeelding van een kind.

Sommige van deze gedichten zijn meer dan twintig jaar geleden geschreven en toch horen ze vandaag nog tot de allerbeste.

De nieuwe illustraties van CLAUDIA VERHELST geven een nieuwe en uiterst hartverwarmende dimensie aan deze bundel.

ISBN 90-5461-718-7

9 789054 617181